

Byaluren

Vikens Kultur- och Byaförening

Medlemstidning nr 15 2001

*Biskop Christina Odenberg medverkade när Vikens kyrka firade 175-årsjubileum.
Vid kyrkkaffet träffade hon kyrkovaktmästare Kjell Lundberg.*

Innehåll i nummer 15:

2-3) Ordföranden har ordet 4-5) Kyrkan firade 175-årsjubileum
6-8) Ingan Mittendorf, textilkonstnär, 9) Vem vill hyra en badhytt?
10) Talet till våren 11) Talet på nationaldagen 12-13) Tre gudor
14-15) Kjell Lundström, belönad eldsjäl 16) Tyck till om Eriksborg!

Ordföranden har ordet

Behövs en byaförening och vilka kan tänkas vilja vara medlemmar? Som ordförande ställer man sig ibland sådana frågor. En gång hade jag som ung nybliven Vikenbo och heltidsarbetande småbarns-mamma inte så klar uppfattning om byalag och kulturminnesförening, utflyttad helsingborgare som jag var till nybyggd grupphusvillan i lilla Viken.

Britt Thulin

Efter hand lär man sig mycket och uppskattar vad vi har här i Viken. Att vi har en fantastisk boendemiljö går också så småningom upp för alla barn som växt upp här och därefter skaffat sig erfarenheter på andra håll i världen. En efter en ser jag dem återvända med egna familjer och jag gläds!

Men jag känner också starkt att nu kommer det an på mig och alla andra som har ett förhållande till den här byn att ta vara på det bästa, att med öppna ögon värdera konsekvenserna av förändringar som görs i Viken. Förändringar sker och måste ske, men de får inte gå ut över byns karaktär och värdefulla miljö utan noggrann analys av konsekvenserna.

Genom att bli medlem i VKB kan du stödja det ideella arbete, som styrelsen lägger ned på att bevaka byns angelägenheter och vara en samtalspartner med kommunen och andra byföreningar. Du kan när som helst ringa eller skriva till oss i styrelsen om något som gäller förhållandena här i byn av gemensamt intresse.

Även ekonomiskt kan det vara lönande att vara med i VKB. Vårt elavtal med Öresundskraft för föreningens medlemmar har hittills haft mycket förmånliga villkor. Avtalet går ut den 31 december 2001 och vi går just i dagarna in i förhandlingar om ett nytt sådant, som vi hoppas kunna erbjuda våra medlemmar utan alltför stora förändringar de stigande elpriserna till trots. Tillsammans är vi en intressant kund och ju fler vi är desto bättre.

Apropå fler - cirka 1400 hushåll har vi i Viken. Drygt 700 är medlemmar i VKB. Varför inte 700 till!? Inte kan det väl vara medlemsavgiften 100 kronor som är hindret?

Kanske är du omedveten om att utan VKB skulle livet i Viken vara litet fattigare. Ingen Byalut, inget valborgsfirande, inget 6 junifirande, ingen Viken Weekend, inga badhytter, ingen skötsel av badbryggor och inget stöd till våra klenoder Sophiamöllan, Paul Jönska gården och Sjöfartsmuseet, ingen hemsida och inga medlemsmöten där du kan göra din stämma hörd utanför politiken.

Vikens Kultur- och Byaförening

Box 108, 260 40 VIKEN - www.viken.se - Postgiro 68 79 01 - 9

Britt Thulin, ordförande	tel. 23 81 92
Bengt-Olof Bohlin, vice ordförande	tel. 23 86 43
Marianne Nilsson, sekreterare	tel. 23 76 03
Tuve Nilsson, kassör	tel. 23 81 87
Mats Hylén, ledamot	tel. 23 79 20
Stig Nilsson, ledamot	tel. 23 70 50
Zenita Karlsson, suppleant	tel. 23 75 55
Ingela Rasmusson, suppleant	tel. 23 73 20
Paula Sällmén, webmaster	tel. 23 83 09

Stiftelse-representanter:

Märta Braun, ordförande Paul Jönska gården	tel. 23 61 21
Brita Malmberg, ordförande Sjöfartsmuseet	tel. 23 77 66
Bengt Brenå, ordförande Sophiamöllan	tel. 23 73 54

Rumsförmedling:

Hemgården, föreståndare Siv Kihlgren, tel. 23 63 49 eller 073/68 11 788.

Byaluren, Box 108, 260 40 Viken

Redaktion: Mats Hylén (redaktör och ansvarig utgivare),
Marianne Nilsson och Britt Thulin.

Tryckning: Ljungbergs Tryckeri AB, Box 100, 264 22 KLIPPAN

Kyrkan firade 175-årsjubileum

Vikens vackra kyrka har firat 175-årsjubileum. Det skedde med en festhögmässa söndagen den 5 augusti med deltagande av Christina Odenberg, biskop i Lunds stift.

Det var fullsatt i kyrkan och så även på det efterföljande kyrkkaffet i församlingshemmet då det bjöds på jubileumstårter.

Lena Heiberg, komminister i Viken, ledde högmässan tillsammans med maken Jörn, som är kontraktsprost för Väsby-Vikens pastorat. Även Lennart Uddling, komminister i Lerbergets kyrka, medverkade.

Christina Odenberg gästade Vikens kyrka för första gången. I sin predikan anknöt hon till kyrkobyggnaden och konstaterade att Vikens kyrka är i mycket gott skick. Men hon påminde om att det är innehållet som är det viktiga - inte fasaden.

Det var en intensiv och mycket allvarlig predikan från Sveriges första kvinnliga biskop.

Lena Heiberg är Vikens första kvinnliga församlingspräst. Hon har haft tjänsten i 15 år, en relativt kort tid, men forskning i historien ger underlag för jämförelser.

- Kyrkan har aldrig varit så fin som den är nu, säger hon och tittar på den nyputsade fasaden som lyser i solskenet.

Hon berättar att stora förbättringar gjordes för tio år sedan. Då fick kyrkorummet nytt golv av röd kalksten och ett nytt altare som går att flytta med enkla medel. Även predikstolen renoverades.

Med tanke på Vikens sjöfartshistoria målades det välvda taket blått. Och inför årets jubileum skickades de ståtliga votivskeppen och ljuskronorna på putsning hos en specialist.

Det var fullsatt på festhögmässan, det vill säga över 200 personer. Det är mer än dubbelt så många som på en "vanlig" högmässa.

- Förr i tiden var det en betydligt större del av invånarna som gick i kyrkan. Men vi tycker att intresset från dagens församlingsbor är bra. I genomsnitt kommer cirka 80 personer till kyrkan på söndagarna.

- Dessutom har vi ett stort antal andra gudstjänster för dop och begravning. Viken är också en populär bröllopskyrka, säger Lena Heiberg.

Samling kring biskopen. Framre raden från vänster Johanna Redenberg, Birgitta Ericsson Löfgren, Christina Odenberg och Lena Heiberg. Bakre raden från vänster Matti Lemholt, Lennart Uddling, Jörn Heiberg och Caroline Lundberg.

Det fanns en gammal gråstenskyrka i Viken redan på 1300-talet. På 1600-talet byggdes en liten kyrka i korsvirke men i början av 1800-talet började man planera för den kyrka som finns i dag.

1823 började den nuvarande kyrkan byggas. Då bodde omkring 600 personer i byn. Tack vare frivilligt arbete och ekonomiska uppoffringar från många församlingsbor kunde kyrkan bli verklighet. Den invigdes den 23 juli 1826 av biskop Wilhelm Faxé. Firandet av 175-årsdagen var således ett par veckor försenad.

Förutom de nämnda prästerna kan det vara på sin plats att berätta vilka övriga medverkande var.

Organist var Jan Olof Rydström som även dirigerade kyrkokören.

Kyrkvårdar var Per Behrens, Bengt Ericsson, Barbro Karlsson och Birgitta Ericsson Löfgren.

De tre ungdomarna som ledde processionen in i kyrkan var Matti Lemholt, Johanna Redenberg och Caroline Lundberg.

Kyrkvaktmästare var Kjell Lundberg. I kyrkstugans kök arbetade Marita Lemholt, Barbro Dahlström och Birgith Håkansson.

Mats Hylén

Gobelängen "Viken" med måtten 240 x 150 cm är komponerad och vävd av Ingan Mittendorf. Den skänktes av Kyrkliga syföreningen i Viken till kyrkstugans invigning den 29 augusti 1981.

Växterna symboliserar olika saker. Nedan följer betydelsen:
 Rosen = Kristi kärlek, gul lilja = nåd, fåglar = sanning, ax = Guds ord, dagligt bröd, snödroppe = frälsning, jordgubbe och klöver = treenighet, liljekonvalj = den helige andes närvaro, Bellis (tusensköna) = evigt liv, veronica = vera unica medicina, symbol för Kristus, säv = uthållighet, maskros = Kristi martyrdöd, viol = ödmjukhet.

Kvinnan bakom bonaden "Viken"

I kyrkstugan i Viken hänger i fonden mellan två fönster i stora salen ovan beskrivna gobeläng. Undertecknad hade glädjen att få göra besök hos kvinnan bakom konstverket, 89-åriga Ingan Mittendorf, som skapat så många intressanta och vackra kyrkotextilier. 250 mässhakar - alla olika - lär finnas runt om i Skånes kyrkor förutom all annan kyrklig och profan textil hon skapat i Sverige under 40 år i sin ateljé i Fogdarp på Hallandsåsens sluttning, som numera också är hennes bostad.

Så här berättar Ingan Mittendorf:

"1952 kom jag tillbaka till Sverige. Jag hade lämnat min väletablerade verkstad i Stuttgart, där jag huvudsakligen vävt tyger till kappor, kjolar och dylikt. Det var krig och dåliga tider, men på detta sätt gjorde jag nytta och slapp börja på en fabrik, som tillverkade krigsmaterial.

Jag lämnade mina vänner. Bland dem fanns framstående arkitekter, som jag också arbetat för. Allt lämnade jag för att följa min gamla mor till Sverige och en oviss framtid.

Genom en gammal bekant på Öland fick jag en förfrågan om jag kunde väva en skrud - något för mig helt obekant. Därtill behövdes vetenskap om symboler. Det fick jag läsa mig till i Lund. För att klara uppehållet fick jag arbete inom det sociala. Jag hjälpte människor på

Ingan Mittendorf har skapat fem konstverk till Vikens församling.

olika sätt, vilket egentligen var ganska trevligt.

När jag visste tillräckligt vävde jag en röd skrud som blev färdig precis till prästmötet som avhölls som avhölls vart sjätte år i Lund. På en

karthängare hängde min skrud inför alla prästerna. Jag for hem med tre beställningar.

1956 var min ateljé i Fogdarp klar. Under årens lopp blev det cirka 250 skrudar, många antependier samt också stora och mindre vävnader till offentliga och privata beställare i Sverige och utomlands. Mina arbeten utfördes efter önskemål. Jag hade aldrig hjälp i mitt arbete.

Jag har fått många bevis på uppskattning i form av brev och foton. När jag pensionerades slutade jag att ta betalt för mitt arbete. Prästerna sände istället min arbetstid som Lutherhjälp till Uppsala."

Ingan Mittendorf föddes 1912 i Stockholm av tyska föräldrar. Inga syskon. Pappan bankjurist, mamman författare. 1918-1920 studier i Anna Sandströms flickskola, en tid som satt djupa spår i positiv bemärkelse.

1920 flytt till Weimar efter föräldrarnas skilsmässa. Där fick hon stifta bekantskap med många av den tidens kulturpersonligheter.

1929-31 utbildades Ingan Mittendorf på Kulturhistoriska museet i Lund med bland annat eldsjälen Georg Karlin som lärare. Efter Lundatiden flyttade hon till Stuttgart och öppnade där egen vävateljé.

Vikens kyrka äger också antependiet (bilden ovan) och mässhaken (bilden nedan) av Ingan Mittendorf och dessutom en stola och ett predikstolskläde.

Textilierna användes vid kyrkans 175-årsjubileum 5 augusti 2001. Till konstnärens glädje förvaras textilierna liggande, vilket är det enda riktiga sättet men tyvärr inte det vanligaste i våra kyrkor.

Ingan Mittendorfs kulturgärning är enastående och jag önskar att någon kunde inventera och dokumentera den medan hon ännu finns ibland oss.
Britt Thulin

Badhytterna vid Vikens havsbad är en vacker vy. VKB:s gula hytter är numrerade från 1 till 22.

Vem vill hyra en badhytt?

Vikens Kultur- och Byaförening äger 22 badhytter vid Vikens havsbad. Under 2000 och 2001 har 17 av dessa renoverats till nyskick. För denna standardhöjning har VKB investerat cirka 150.000 kr i material och arbetskostnader.

Hytterna har hittills hyrts ut säsongvis till medlemmar i Vikens Kultur- och Byaförening. Säsongen har i regel omfattat fyra månader, från 1 maj till 31 augusti. För gamla badhytter har hyran varit 800 kronor per säsong medan de nyrenoverade hytterna kostar 1.500 kronor per säsong.

Tradition är att medlemmar som önskat behålla sin badhytt år efter år har fått göra det. Därför har ett mycket begränsat antal av VKB:s medlemmar haft möjlighet att hyra en badhytt. Det är troligen en förklaring till att kölistan för badhytter bara upptar ett 30-tal namn.

Styrelsen har under de senaste åren vid flera tillfällen diskuterat det rimliga i nuvarande uthyrningssystem. Olika förslag om nya riktlinjer har diskuterats. Men vad säger medlemmarna? Skriv till VKB, Box 108, 260 40 Viken eller säg din mening på höststämman!

Kallelse till höststämman den 24 oktober

Medlemmar i Vikens Kultur- och Byaförening kallas härmed till höststämman i Vikens Hemgård onsdagen den 24 oktober kl 19. På dagordningen: Information från Öresundskraft om nya elavtalet samt diskussion om badhytterna och Eriksborg, se artiklar i detta nummer av Byaluren. Förtäring till självkostnadspris. Välkomna!

”Må det våras för människan”

Organisten Jan Olof Rydström hade två uppgifter på valborgsmässoafton. Att dirigera sängkören gjorde han med glädje. Däremot var det en allvarigare ton i talet till våren, som häråterges i förkortad version:

”Det våras ibland bergen, man vårar i Stubbarp, det våras för datorn, det våras för mobiltelefonen, det våras för USA-dollar, det våras för bensinpriset...

Jag skulle önska att det också vårades för människan, för det mänskliga, för människovärdet!

Jag är rädd för de omänskliga krafter som rör sig i världen, rädd för våldet som breder ut sig, rädd för ytligheten och respektlösheten, rädd för konsckvenserna att många barn och unga i världen aldrig fått uppleva verklig gemenskap, verklig kärlek och respekt.

Jag är rädd för att människan är på väg att bli en produktionsfaktor, jämställd med datorer, andra tekniska hjälpmedel och kapital.

Utbudet i tv-kanaler, på film, video och internet med science fiction, action och ”såpor” underminerar mångas omdöme och gör det svårt att skilja på fantasi och verklighet.

Ofta störs också gemenskapen i familjen. Ändå är det bara i nuet som vi kan leva. Här och nu, du och jag, vi tillsammans i Vikens hamn.

Här och nu kan vi aktivera unika mänskliga egenskaper som respekt, förståelse, humor och den tillägnade egenskapen kultur. Kultur betyder odling och är livsnödvändig för människan - det visar årtusendens erfarenhet och vetenskaplig forskning. Kultur håller samman när annat raseras. Jag längtar efter en reformation, en pånyttfödelse av det icke-materiella, det humanistiska, det som skapar livskvalitet.

Må det våras, inte bara bland bergen och på åkrarna i Stubbarp utan också för människan!”

Tänkvärda ord på nationaldagen

Tandläkaren och arkeologen Stig Ewaldson gjorde en historisk tillbakablick i ett tänkvärd tal på nationaldagen. Här följer en förkortad version:

”I dag är det Sveriges nationaldag och tillika Svenska flaggans dag. En

dag då det svenska folket samlas kring landets symboler. Det är en dag då vi ska känna samhörighet inom landets gränser. Som svenskar ska vi känna stolthet över vårt land.

Om vi som står här nere i hamnen i Viken förflyttar oss i tanken och i tiden lite mer än 300 år tillbaka så skulle vi ha stått på dansk mark. Folket här i Viken var alltså då danskar och dom hette till exempel Jensen, Pedersen eller Nielsen. Går man tillbaka till kyrkoböckerna från 1600-talets slut så ska man finna att det bodde omkring 300 människor i Viken - vuxna, ungdomar, barn och tjänstefolk inräknade - just vid den tid då vikenborna blev svenskar. Året var som ni säkert vet 1658.

Historieforskningen visar att det inte tog lång tid för nysvenskarna här i Viken att anpassa sig till de nya svenska förhållandena. Åtgärder från svenska myndigheter påskyndade förstås processen. Man hade snart infört svensk lag och svensk kyrkoordning. Predikningar på svenska och psalmsång på svenska i kyrkorna. Läsundervisning på svenska. Svenska ABC-böcker delades ut till barnen.

Vi vet och vi ser ofta att förändringar i människors tillvaro möts med skepsis och misstro. Men människan är dessbättre en anpassningsbar individ på vår jord och på bara några få år eller årtionden har hon accepterat den förändring hon var så emot tidigare. Ja, inte bara passivt accepterat utan tagit till sig förändringen som något positivt och hon tänker då inte ens på hur hela den här processen började.

Alltså lär vi av historien att gårdagens invandrare är dagens svenskar liksom dagens invandrare blir framtidens svenskar.”

Smalt, svart och spektakulärt. Selmas guda blev först klar.

Ett annorlunda bostadsområde

Selmas guda, Valborgs guda och Signes guda. Tre före detta lärarinnor har givit namn åt gatorna i Tre gudor, Vikens nya bostadsområde på gamla skoltomten. De undervisade i småskolan som i dag är bibliotek och integrerat i området.

- Jag hade Valborg Karlsson i de två första årskurserna medan Selma Thorin var min lärare i årskurs tre och fyra. Då bodde jag vid Gröna Torg som ligger alldeles här intill. Det känns bra att komma hem igen efter 40 år i Småland, säger Karl-Axel Svahnström som sedan 1 juli bor på Selmas guda tillsammans med hustrun Eivor.

- Vi har under många år funderat på att flytta tillbaka till Nordvästskåne och gärna då till Viken. Men det har ju inte funnits några lägenheter och husen är väldigt dyra. Därför blev vi tidigt intresserade när vi fick höra att den här tomten i gamla Viken skulle bebyggas, säger Eivor Svahnström, som har sina rötter i Helsingborg.

- Vi har tidigare haft tre hus och var rätt trötta på trädgårdsarbetet. Här har vi en lagom stor täppa, anser makarna.

Det är danska Tegnestuen Vandkusten som format området och dess 58 bostadsrätter. HSB fick möjlighet att bebygga så gott som hela kvarteret när låg- och mellanstadielklasserna flyttade till Vikensskolan som en följd av centrala direktiv om en samlad 1-9-skola.

Grävmaskinerna har knuffat omkull de flesta av Bäckaskolans lokaler. Kvar finns gamla matbESPisningen och gymnastiksalen, där en privatperson startat Vikens vårdshus.

Makarna Svahnström var bland de första som flyttade in. I dagsläget bor det folk i 20 lägenheter men ytterligare 12 är sålda.

- Nästa inflyttning blir i månadsskiftet november-december och sista inflyttning i slutet av januari. Jag räknar med att alla bostadsrätterna kommer att vara sålda när området är klart, säger Pia Andersson, försäljningsansvarig på HSB.

Med höga insatser, tät bebyggelse, svarta fasader, toalett enbart på bottenvåningen och inga (!) garderober är det många som ställt sig skeptiska till området.

Det finns barnfamiljer som flyttat in men makarna Svahnström tillhör kategorin äldre med vuxna barn.

Båda har varit yrkesverk-samma i statlig tjänst och genom avtal fått möjlighet att gå i pension vid 60 års ålder. Eivor arbetade först som lärare och sedan som yrkesvägledare och metodutvecklare innan yrkeskarriären avslutades som avdelningsdirektör vid länsarbetsnämnden i Växjö.

Eivor och Karl-Axel Svahnström

- Jag trivdes med mitt jobb men har faktiskt inte saknat det en enda dag, säger Eivor, som nu varit ledig i tre år.

Karl-Axel började sin yrkesbana som arbetsförmedlare för att sedan övergå till Arbetsmarknadsstyrelsens och Invandrarverkets flyktingmottagning. Under de senaste åren har han varit chef för förläggningar som successivt avvecklats. Han kunde sluta för ett år sedan och är lika nöjd med friheten som hustrun.

- Det är härligt med närheten till havet. Och det är mysigt med smala gränder och pittoreska hus i gamla Viken, säger Karl-Axel Svahnström.

Också de nya gudorna är smala och husen ovanliga. Viken har fått ett bostadsområde som intresserar många besökare.

- Arkitekterna har tänkt helt rätt. Om man ska göra något annorlunda ska man våga att göra det rejält, anser Eivor Svahnström.

Kjell Lundström - belönad eldsjäl

Det finns många profiler och eldsjälur i Viken. En av dessa är Kjell Lundström, som lagt ned ett stort arbete på Sjöfartsmuseet. Han har i år tilldelats Höganäs kommuns hedersstipendium och dessutom fått stipendium på 5.000 kronor från Gyllenstiernska Krapperupsstiftelsen.

- Jag började engagera mig i museet 1994 och har efter hand blivit allt mer och mer intresserad. Det är roligt att kunna ställa upp för en ideell förening, säger Kjell Lundström.

Styrelsen för Stiftelsen Sjöfartsmuseet ansökte om stipendium för Kjell Lundström, som aldrig skulle väcka den tanken själv. Han är en blygsam person som inte vill synas.

Under delar av de första åren var Kjell Lundström ALU-anställd med bidrag från arbetsförmedlingen. Han hade blivit arbetslös när Strandqvists musikaffär i Helsingborg lades ned.

- Ingen musikaffär vill ha en gammal gubbe som säljer skivor så det var omöjligt att få ett jobb i samma bransch. Jag stämplade men tiden gick långsamt. Därför anmälde jag mitt intresse när jag såg att byföreningen annonserade efter medarbetare.

På Sjöfartsmuseet började han med att rusta upp lokalerna som fick ny färg på väggarna. Sedan röjde han på vinden i museets lokaler i det gamla spruthuset och sorterade prylar för framtida utställningar.

Cirka 1500 föremål har dokumenterats och när museet 1998 fick en trappa till ovanvåningen ökade möjligheten att visa upp föremålen.

Kjell Lundström gick i folkpension för snart fyra år sedan men har fortsatt med sitt engagemang för Sjöfartsmuseet. Sedan dess har han bland annat svarat för olika dokumentationer som samlats i små skrifter, kallade "Vikeniana".

Dessutom har han ställt samman den gångna sommarens utställning "Fisket förr och nu i Viken". Förutom en mängd fotografier och föremål ingår också en lokal ordlista med olika uttryck inom fisket.

Kjell Lundström

Stipendiaten och sommarutställningen

Det är dessa ideella insatser som folkpensionär som motiverat nämnda stipendier.

- Innan jag började på Sjöfartsmuseet var jag inte särskilt intresserad av fiske, sjöfart eller kultur. I tonåren fiskade jag ibland på Parapeten och samlade på gamla fartygsbilder. Men snart tog musiken överhand, berättar Kjell Lundström, som växte upp i Helsingborg.

Han sålde fartygsbilderna för en femtiolapp och spelade trummor i olika orkestrar. Musikintresset var den främsta orsaken till att han missade sin studentexamen.

- Jag är inte den typen som ångrar vad jag gjort. Det var roligt att spela i orkester och musiken gav mig också ett arbete.

Genom åren har Kjell Lundström spelat trummor i orkestrar som letts av kända namn som Gösta Tönne, Ernie Englund, Bert Knafve, dansken Sören Christiansen samt Herbert och Curt Frost.

Mellan 1964 och 1979 var Kjell Lundström dessutom ledare för ABF-kurser i trumspel.

Han bor på Svanebäcks-området i Viken sedan 1968. Där sitter Kjell Lundström gärna framför datorn och skriver om gamla fartyg och sjömansläkter.

- Under vissa perioder håller jag på nästan varje dag. Det är väldigt intressant att forska kring sjöfartshistorien. Jag hoppas kunna sammanställa fler små skrifter, säger Kjell Lundström avslutningsvis.

Mats Hylén

Vad ska hända med Eriksborg?

Renovering? Kanske försäljning? Eller skrotning? Vad ska hända med kommandobryggan till ångfartyget Eriksborg som sedan 1957 är en profil i Vikens hamn? Frågorna är som synes många och nu uppmanas läsarna till Byaluren att säga sitt.

Tyck till om Eriksborg!

Eriksborg invigdes 1958 som sjöfartsmuseum och fungerade som sådant under ett antal år. Tillgångarna överläts 1967 till Vikens kulturminnesförening, som drev sjöfartsmuseet vidare genom en kommitté. När brandkåren lades ned blev det gamla spruthuset ledigt och på 1980-talet flyttades museets föremål och samlingar dit.

Eriksborg har stått tomt i många år fränsett några kortare perioder då den gamla kommandobryggan fungerat som café samt förråd för diverse fiskeutrustning.

När Vikens Kulturminnesförening 1993 slogs samman med Vikens Byalag till en ny förening, Vikens Kultur- och Byaförening (VKB), bildades en särskild stiftelse för Sjöfartsmuseet. Det är denna stiftelse som genom sin kassör Jan Benke aktualiserar frågan om Eriksborgs framtid. I en skrivelse till VKB konstateras att bryggan är en profil vid hamnen men att underhållet är eftersatt och om förfallet fortsätter blir en skrotning/bortforsling nödvändig. Preliminär kostnad för underhållsinsatserna har beräknats till 40.000 kronor.

Jan Benke skriver att Stiftelsen Sjöfartsmuseet saknar resurser att underhålla bryggan och har inget primärt intresse att använda den. Han påpekar att Eriksborg har ett historiskt maritimt intresse och nämner idéer om att göra kommandobryggan till hamnkontor eller lekplats.

Men vad säger medlemmarna? Skriv till VKB, Box 108, 260 40 Viken eller säg din mening på höststämman!